

Sygn. akt II Ka 165/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2018 roku

Sąd Okręgowy w Krośnie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Arkadiusz Trojanowski

Protokolant: Wioletta Pelczar

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 maja 2018 roku

sprawy **K. S.**, s. W. i I. zd. Buda, ur. (...) we W.

obwinionego o wykroczenia z art. 97 § 1 k.w.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 12 marca 2018 roku, sygn. akt II W 619/17

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

II. zasądza od obwinionego K. S. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 80 zł /osiemdziesiąt złotych/, w tym opłatę za drugą instancję w kwocie 30 zł /trzydzieści złotych/.

UZASADNIENIE

Komendant Komisariatu Policji w N. skierował do Sądu Rejonowego w Jaśle wniosek o ukaranie K. S. zarzucając mu, że w dniu 3 maja 2017 roku, około godziny 14:55, w miejscowości K., kierując na drodze publicznej motocyklem marki K. (...), o nr rej. (...), nie dostosował prędkości do warunków w jakich ruch się odbywał, w wyniku czego na łuku drogi stracił panowanie nad pojazdem i przewrócił się na bok uderzając najpierw o nawierzchnię drogi, a następnie o barierę ochronną, to jest wykroczenie z art. 97 k.w.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 12 marca 2018r., sygn. II W 619/17, obwiniony K. S. został uznany za winnego tego, że w dniu 3 maja 2017 roku, około godziny 14:55, w miejscowości K., kierując na drodze publicznej motocyklem marki K. (...), o nr rej. (...), poruszał się z prędkością niezapewniającą panowania nad pojazdem w warunkach w jakich odbywał się ruch, a w szczególności rzeźby terenu, w wyniku czego na łuku drogi stracił panowanie nad pojazdem skutkujące zmianą toru ruchu w lewą stronę, a następnie uderzył w barierę ochronną, to jest wykroczenia z art. 97 k.w.

Za przypisany czyn Sąd skazał obwinionego, na podstawie powołanego przepisu, na karę 200 zł grzywny.

Nadto, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę

Powyższy wyrok, w całości, zaskarżyła obrońca z urzędu obwinionego.

Apelacja zarzuciła orzeczeniu:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:

- art. 70 § 5 k.p.w. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez brak wyjaśnienie wszelkich istotnych okoliczności sprawy, prowadzący w konsekwencji do przyjęcie, że obwiniony K. S., poruszając się po drodze relacji N. - O. motocyklem marki K. (...) o m rej. (...), zbliżając się do prawego łuku drogi jechał z prędkością niezapewniającą panowania nad pojazdem w istniejących warunkach drogowych i po podjęciu manewru hamowania, stracił panowanie nad pojazdem,
- art. 82 § 1 k.p.w. w zw. z art. 410 k.p.k. polegający na nieuwzględnieniu przy wydawaniu wyroku okoliczności, które nie potwierdziły popełnienie przez obwinionego czyn z art. 97 k.w. w postaci awarii motocykla,
- art. 82 § 1 i 2 k.p.w. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. polegający na pominięciu w sentencji i uzasadnieniu wyroku odniesień dotyczących konkretyzacji czynu z art. 97 k.w., poprzez dokładne określenie, jakich reguł, zasad i przepisów obwiniony K. S. nie przestrzegał podczas przedmiotowego zdarzenia, poruszając się po drodze relacji N.-O. motocyklem marki K. (...) o nr rej. (...) w dniu 3 maja 2017r., oraz bezpodstawne odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego oraz zeznaniom świadka T. A. w części dotyczącej problemów w uruchomieniu motocykla po jego przewróceniu się - co w konsekwencji doprowadziło do wykluczenia przez Sąd I instancji przyczyny przewrócenia się motocykla obwinionego na skutek jego awarii,
- art. 42 § 1 k.p.w. w zw. z art. 193, art. 200, art. 201 k.p.k. poprzez uznanie opinii biegłego za wiarygodną w całości, podczas gdy opinia biegłego została wydana tylko w oparciu o zeznanie świadka - funkcjonariusza Policji K. K., bez jakichkolwiek dowodów rzeczowych, bez oględzin motocykla po zdarzeniu, bez pomiarów miejsca zdarzenia, bez fotografii miejsca zdarzenia, bez oględzin miejsca zdarzenia, a więc jest opinią nieprawidłową (teoretyczną), nieopierającą się na faktycznych dowodach rzeczowych,
- art. 8 k.p.w. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. polegający na pominięciu w przedmiotowej sprawie faktu awarii motocykla podczas poruszania się nim przez obwinionego, mimo, że taką możliwość potwierdził sam biegły i informacja z Salonu (...),

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, która miała wpływ na treść orzeczenia poprzez:

- przyjęcie, że obwiniony K. S., poruszając się po drodze relacji N. - O. motocyklem marki K. (...) o nr rej. (...), zbliżając się do prawego łuku drogi jechał z prędkością niezapewniającą panowania nad pojazdem w istniejących warunkach drogowych i po podjęciu manewru hamowania, stracił panowanie nad pojazdem, podczas gdy w motocyklu obwinionego doszło do awarii (usterki), którą spowodowało zgaśnięcie zapłonu (silnika) i zablokowanie kół, jak również nie ustalono prędkości jaką poruszał się obwiniony,
- przyjęcie, że na łuku drogi po której poruszał się obwiniony, na długości 15 metrów znajdowały się ślady hamowania motocykla obwinionego, podczas gdy, funkcjonariusz policji (świadek) K. K. nie dokonał żadnego zabezpieczenia dowodów rzeczowych i nie dokonał rozpytania obwinionego na miejscu zdarzenia,
- przyjęcie, że obwiniony K. S., poruszając się po drodze relacji N. - O. motocyklem marki K. (...) o nr rej. (...), zbliżając się do prawego łuku drogi jechał z prędkością niezapewniającą panowania nad pojazdem w istniejących warunkach drogowych, podczas gdy w aktach sprawy brak jest jakichkolwiek dowodów rzeczowych (m. in. szkicu pokolizyjnego, pomiarów śladów hamowania i fotografii miejsca zdarzenia),
- przyjęcie, że niewłaściwym zachowaniem obwinionego było: jazda z niedostosowaną prędkością, poruszanie się niewłaściwym torem ruchu lub niewłaściwe oddziaływanie na mechanizmy jezdne pojazdu, gdy materiał dowodowy nie znajduje żadnego dowodu rzeczowego w postaci fotografii i pomiarów miejsca zdarzenia, a tym samym wszelkie ustalenia biegłego są tylko teoretyzowaniem nad ewentualnymi i rzekomymi przyczynami zdarzenia z dnia 3 maja 2017r.,

- sprzeczność uzasadnienia wyroku z opisem zarzucanego czynu w sentencji wyroku w części dotyczącej kierunku w jakim po utracie panowania nad motocyklem poruszał się obwiniony (w sentencji wyroku z lewo, w uzasadnieniu wyroku w prawo).

Obrońca wniosła o:

- uchylenie wyroku w całości i umorzenie postępowania, lub
- zmianę wyroku i uniewinnienie, ewentualnie
- uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd pierwszej instancji szczegółowo i wnikliwie przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, rozważył wszystkie dowody oraz okoliczności ujawnione w toku rozprawy, a na ich podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Ocena materiału dowodowego okazała się prawidłowa i wszechstronna, nie naruszała granic swobodnej oceny dowodów, a także nie zawierała błędów logicznych lub faktycznych. Rozumowanie, które doprowadziło Sąd Rejonowy do dokonania przedmiotowych ustaleń faktycznych, znajduje odzwierciedlenie w treści uzasadnienia.

Apelacja obrońcy obwinionego sprowadza się praktycznie do przyjęcia dogmatu wiarygodności wyjaśnień obwinionego co do faktu awarii jego motocykla. Tymczasem, jednoznaczna w swojej treści opinia biegłego do spraw ruchu drogowego, a także zeznania świadka K. K., jednoznacznie przeczą tezie o awarii motocykla. Nadto, jak słusznie ocenia Sąd Rejonowy niewiarygodność wyjaśnień obwinionego wynika także z ich wzajemnej sprzeczności, i dostosowywania się do aktualnych potrzeb postępowania.

Przytaczając za Sądem pierwszej instancji należy zgodzić się z opinią biegłego, że dowody z akt sprawy w żaden sposób nie wskazują na to, że mechanizmy pojazdu, w tym zespół skrzyni biegów, układ hamulcowy i pozostałe były niesprawne. Z technicznego punktu widzenia nierealne jest aby motocykl niesprawny w czasie jazdy stał się sprawny po zdarzeniu, co sugeruje obwiniony. Podawany zaś przez obwinionego sposób redukcji skrzyni biegów bezpośrednio przed upadkiem, biegły ocenił jako zupełnie niezrozumiały w zestawieniu z istniejącymi warunkami drogowymi, przy ujemnym nachyleniu jezdni. Ponadto, biegły obliczył wartość graniczną na poziomie 61 km/h wynikającą z ograniczenia prędkości pojazdu w łuku o określonym promieniu powyżej, której na pojazd działała siła odśrodkowa doprowadzająca do poprzecznego poślizgu. W konsekwencji możliwymi przyczynami zdarzenia było niewłaściwe zachowanie oraz poruszanie się obwinionego, to jest jazda z niedostosowaną prędkością lub poruszanie się niewłaściwym torem ruchu.

Apelacja obrońcy obwinionego, nie mogąc zanegować merytorycznej prawidłowości tej opinii próbuje podważyć jej wiarygodność, odwołując się do ubocznych i nie mających zasadniczego znaczenia okoliczności. Jakie bowiem znaczenie mogą mieć oględziny motocykla w sytuacji, gdy przez nikogo nie zanegowanym faktem, jest odjechanie z miejsca zdarzenia przedmiotowym motocyklem przez innego kierowcę, co jednoznacznie dowodzi, że nie był on niesprawny, jak sugeruje to obwiniony.

Także brak dokumentacji fotograficznej z miejsca zdarzenia nie przekreśla wiarygodności zeznań funkcjonariusza Policji – K. K., który bezpośrednio po zdarzeniu był na jego miejscu.

Zdarzenie nie miało charakteru poważnego wypadku drogowego, z określonymi skutkami, a zatem nie prowadzono szczególnych czynności na miejscu zdarzenia. Jednak brak szkica pokolizyjnego, pomiarów śladów hamowania czy

fotografii, nie przekreśla oczywistości wniosków opinii biegłego, opartej na dostępnym materiale dowodowym, w tym na pokretnych i zmiennych wyjaśnieniach obwinionego.

Za nieudolną należy przyjąć linię obrony obwinionego, w której podnosi on możliwość zalania świec, czy problemy z gaźnikiem. W sytuacji, gdy te przyczyny pojawiły się dopiero po opinii biegłego, negującej wcześniejszą wersję obwinionego, ewidentnie została ona przywołana na użytek procesu.

Wbrew zarzutowi apelacji Sąd pierwszej instancji dokładnie opisał w sentencji wyroku jakie reguły i zasady ruchu drogowego naruszył obwiniony. W szczególności, zasadnie przyjął, że obwiniony poruszał się z prędkością niezapewniającą panowania nad pojazdem w warunkach w jakich odbywał się ruch, a w szczególności rzeźby terenu, co naruszało art. 19 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie z tym przepisem kierujący pojazdem jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, stanu i ładunku pojazdu, warunków atmosferycznych i natężenia ruchu.

Prawidłowo też Sąd Rejonowy zauważył naruszenie art. 3 ust. 1 przytoczonej ustawy, w którym wyrażona jest generalna reguła ostrożności, polegająca na unikaniu wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Reasumując, wobec bezzasadności zarzutów apelacyjnych, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Podstawą orzeczenia Sądu Odwoławczego są przepisy art. 437 § 1 k.p.k., art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. i art. 456 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono stosownie do treści przepisów art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 121 § 1 k.p.w. oraz § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia, a o opłacie za drugą instancję zgodnie z art. 8 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.